

saadanne Vilkaar, at Produktiviteten maa naa den størst mulige Højde; hvorfor skal man da give en Lov, som bemyndiger Ministeren til at træffe de fornødne Foranstaltninger til den størst mulige Udnyttelse af Moserne? Efter Venstres Overbevisning bliver de altsaa udnyttet i størst mulig Grad, Jeg kan ikke tænke mig andet, end at der i en eller anden Krog af Hr. Westergaards Hjerte eller i Venstres Hjerte maa lure en stille Tvivl om, at det vil gaa saaledes, som man har sagt og søgt at bilde Befolkningen ind, at naar bare Maksimalpriserne ophæves, vil der blive mange flere Varer.

Jeg har en lille Bemærkning til den højtærede Indenrigsminister, som søgte at redressere en Bebrejdelse, der var rettet mod den lange Tid, Lovforslaget har ligget i det høje Landsting. Den højtærede Indenrigsminister udtalte, at det maatte være hans Forgængers, altsaa Hr. Rodes, Fejl, thi den Gang Forslaget om Maksimalpriser paa Tørv blev forkastet i Landstinget, forbeholdt han sig alt muligt, og af den Grund havde Landstingsudvalget siddet og ventet paa, at dette alt muligt skulde komme. Men naar man nu ved, at Forslaget om Maksimalpriser paa Tørv blev forkastet i Landstinget den 26. Marts, og at Indenrigsminister Rode blev afskediget den 29. Marts, saa forundrer det unægtelig, at Landstingsudvalget sidder og venter i omtrent 3 Maaneder paa at faa Besked fra en Indenrigsminister, som er blevet afskediget. Men maaske det ærede Udvalg ikke har vidst, at Hr. Rode var blevet afskediget, maaske er Meddelelse herom ikke kommet til det. Jeg synes ellers, det var en Begivenhed, der hvirvlede Tale nok op, saaledes at man havde kunnet faa det at vide. Men Adressen fra den nuværende højtærede Indenrigsminister er altsaa ganske fejl.

Jeg vil gerne til Slutning stille et Spørgsmaal. Der er, saa vidt jeg har bragt i Erfaring, bestilt en hel Del Vogne til Tørvtransport i Juni Maaned, men det har vist sig meget vanskeligt at fremskaffe disse Vogne. Der maa altsaa være Mangel paa Vogne ved Statsbanerne, ellers vilde de vel nok blive stillet til Disposition. Jeg vil da spørge, om der ikke er Mulighed for, at disse Vogne, som altsaa er bestilte i Juni, men nu bliver fremsendt i Juli Maaned, da kan gaa til de nuværende Takster og ikke skal ind under de forhøjede Takster, som vel nok kommer omkring 1. Juli. Det har selvfølgelig Interesse for dem, der har bestilt Vognene og har solgt Varerne, at de i

Forvejen nogenlunde ved, hvad Fragten bliver.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Jeg skal ikke forlænge denne Debat, der jo sikkert efter manges Mening har været alt for langstrakt, navnlig i Betragtning af den Nytte, dette Lovforslag vil gøre, naar det træder ud i Livet.

Jeg vil gerne sige til Hr. L. D. Rasmussen, at han maa erindre, at den Udtalelse, der faldt ved Sagens første Behandling i Landstinget, var en Bemærkning, der maatte have Følger langt frem i Tiden; thi det var en Udtalelse om, hvorledes Brændselsnævnet kunde tænkes at ville stille sig overfor det Spørgsmaal, om dette Lovforslag overhovedet skulde fremmes eller ej. Jeg maa derfor fastholde min Bemærkning fra før. Udvalget ventede paa en Udtalelse, som jeg, da jeg tiltraadte som Indenrigsminister, ikke kunde give det, for jeg, efter at have sat mig ind i Sagen, havde Brændselsnævnets Formands Udtalelse i saa Henseende.

Naar jeg har bedt om Ordet, var det imidlertid ikke for at gøre denne Bemærkning, men for at fremkomme med en enkelt Udtalelse i Anledning af et Udtryk af Hr. Hauge. Han fremkom med nogle, som jeg synes, besynderlige Udtalelser om de Bestræbelser, der nu naturligt maa udfoldes for at fremme Transporten af Tørv det mest mulige. Han sagde, han troede ikke meget paa, at der lod sig gøre noget videre. Denne Udtalelse var ikke meget egnet til at fremme Reformlysten hos dem, der skal have med denne Sag at gøre. Men et enkelt Udtryk vil jeg gerne straks anholde. Han sagde, at han tvivlede om, at der kunde ske noget „rent epokegørende“ paa dette Omraade. Jeg vil meget forvare mig imod, at jeg ikke skulde erkende de Vanskeligheder, der er at kæmpe imod vedrørende Transporten; men fordi der muligvis ikke kan ske noget „rent epokegørende“ paa dette Omraade, er det meget muligt, at der kan ske vigtige og nyttige Fremskridt. Vi beskæftiger os jo med Sager paa de forskellige Omraader, og vi foretager mange Fremskridt, som, det vil vi dog vist alle erkende, føles og virker i Befolkningen som virkelige Fremskridt, uden at det falder nogen af os ind at kalde dem „rent epokegørende“.

Anden Næstformand (Parkov): Hr. Hauge har Ordet for en kort Bemærkning.

Hauge: Jeg forstod den højtærede Indenrigsminister saaledes, at han mente,